

155 (035)
Ci 670

Suzanne Zuercher, O.S.B.
ENNEAGRAM SPIRITUALITY
From Compulsion to Contemplation

© 1992 by the Ave Maria Press, Notre Dame, IN46556
First printing, December, 1991
Fourth printing, October, 2000
First printed in the USA by the Ave Maria Press, Inc.
All rights reserved

Aigara Truhina vāka dizains
No angļu valodas tulkojusi *Sandra Gintere*

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Meldra Bērziņa*

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums, Sandra Gintere, 2015
© Izdevums, literārā apdare un mākslinieciskais noformējums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2015
ISBN 978-9934-0-5424-2

SATURS

Ievads.....	5
1. nodaļa. PIRMAIS DZĪVES UZDEVUMS.....	15
2. nodaļa. OTRAIS DZĪVES UZDEVUMS.....	25
3. nodaļa. SAKNES GRĒKS UN GARA AUGĻI.....	31
4. nodaļa. MARIJAS MAGDALĒNAS STĀSTS.....	50
5. nodaļa. TOMA STĀSTS.....	56
6. nodaļa. PĒTERA STĀSTS.....	62
7. nodaļa. INKARNĀCIJAS NOZĪME.....	68
8. nodaļa. PAŠREIZĒJAIS BRĪDIS.....	89
9. nodaļa. KONTEMPLATĪVA ATTIEKSME UN UZTVERES SPĒJA.....	107
10. nodaļa. CEĻŠ UZ KONTEMPLĀCIJU.....	128
11. nodaļa. ENEAGRAMMA – PALĪGS KONTEMPLĀCIJAI.....	150
Atsauces.....	160

IEVADS

Manā personiskajā izaugsmē un profesionālajā darbībā eneagramma ir bijusi visnoderīgākais un visskaidrāk izklāstītais cilvēka raksturojums. Pirmo reizi ar eneagrammu saskāros aptuveni pirms divdesmit gadiem. Kopš tā laika atrodu tajā šķietami neizsmeļamu avotu sevis un citu cilvēku izpratnei. Šajā grāmatā piedāvāju iepazīties ar manu pārdomu augļiem. Tās mērķis nav klasificēt sevi vai citus. Šīs grāmatas, tāpat kā ikviena eneagrammas pētījuma, mērķis ir kontemplatīvas pārdomas un apbrīns par radību, t.i., cilvēku kā tās daļu. Aicinu jūs pievienoties manai kontemplatīvajai pieredzei.

Daudzi cilvēki ir iepazinušies ar eneagrammas uzskatu sistēmu, jo ir lasījuši par to vai piedalījušies semināros, kuros tiek aplūkota koncepcija par cilvēku iedalījumu tipos. Ja zināt, kas ir eneagramma, tad droši vien jūs, tāpat kā es, esat interesējies par apsvērumiem, uz kuriem tā balstās. Tieši tos iztīrāšu nākamajās lappusēs. Ja neesat iepazinis eneagrammas teoriju, tad pārdomas par dažādajiem dzīvi virzošajiem spēkiem un jautājumiem jums palīdzēs labāk izprast sevi un citus.

Pastāv uzskats, ka eneagrammas teorijai ir vairāki avoti. Vārds *eneagramma* cēlies no grieķu valodas un attiecināms uz aplūveida figūru ar deviņiem punktiem uz riņķa līnijas. Saskaņā ar sūfisma filozofiju dievišķais sevi izpauž deviņos tipos. To grafiski atspoguļo no decimālās sistēmas atvasinātā figūra¹.

Vairāki autori ir sīki izklāstījuši eneagrammas teorijas vēsturi. Es neatkārtotšu viņu paveikto darbu. Pateikšu vienīgi to, ka atbilstoši sūfisma filozofijai visiem radīšanas aspektiem, ne tikai cilvēka radīšanai ir deviņi izpausmes veidi. Tomēr mūsdienās lielāko interesi par eneagrammu ir izraisījusi cilvēkus aprakstošā sistēma, nevis filozofiskas diskusijas par radīšanas teoriju.

Man visnoderīgākais ir caurspīdīgas prizmas tēls, kas vislabāk palīdz eneagrammas teoriju attiecināt uz pasauli, kuru apdzīvo

daudzi un dažādi cilvēki. Gaismai ejot caur prizmu, tās viena krāsa pakāpeniski pāriet nākamajā. Tieši tāpat, virzoties pa riņķa līniju, deviņi personības tipi pāriet cits citā un atspoguļo cilvēka radīšanas pilnību. Būtiska nozīme ir eneagrammas skaitļiem un to savstarpējām saistībām, līdz ar to cilvēka enerģijas, ēnu un krāsu nianse mainās, pārejot no viena laukuma nākamajā. Vienīgi baltā krāsa, kurā ietvertas visas krāsas, parādās tās daudzveidīgajās nokrāsās.

Eneagramma un cilvēka izaugsmes process

Zināšanas par cilvēku atšķirīgiem skatījumiem uz dzīvi ir ļoti izglītojošas. Sprotot to, ka cilvēku uztvere, izaugsme un attieksme pret apkārtējo pasauli ir dažāda, mēs spējam ne tikai izziņāt, bet arī saprast sevi cilvēku savstarpējo attiecību kontekstā. Pētot eneagrammu un uzmanīgi vērojot tās aprakstīto realitāti, kļūstam par jutīgu instrumentu, caur kuru dzīvība plūst pie mums un citiem.

Kad analizējam eneagrammu, pakāpeniski sākam saskatīt to, kā paši sev traucējam sasniegt vēlamo. Sākam apzināties, kas aizēno mūsu uztveri un bloķē enerģiju; uzzinām, kas iedveš bailes sirdī un liek tai sastingt, kā arī to, kas izraisa sirds automātisku, instinktīvu reakciju. Savā pieredzē mēs iepazīstam personības virzošo spēku un dzīves jautājumu modeļus. Kad to apzināties, spējam būt mierā ar to, kas esam, un mācāmies ļauties dzīves enerģijas plūsmai. Tad atklājam, kuras no mūsu dotībām ir dāvana gan citiem, gan mums pašiem. Citiem vārdiem sakot, mēs arvien vairāk un vairāk iepazīstam sevi; laikam ritot, aizvien vairāk sadraudzējamies ar sevi un atklājam jomas, kurās paši sev esam ienaidnieki. Jo plašāk, godīgāk un kontemplatīvāk apzināties iekšējo un ārējo realitāti, jo lielāku izaugsmi piedzīvo mūsu apziņa, tā pieredze, kas mūs padara par cilvēkiem. Mazinās sevis noliegšana, un kontemplatīvās realitātes gaisma iespīd mūsu ēnainajās vietās.

Pieaugot pašapziņai, mēs kļūstam gudrāki. Dzīve māca, ka mums arvien būs dažāds skatījums uz realitāti, un eneagramma

var palīdzēt skaidri formulēt skatījumus un paplašināt viedokļus par tiem. Pazemība arī turpmāk pieprasīs klausīties un mācīties. Tā vienmēr apliecinās un paplašinās perspektīvu, saskaņā ar kuru neviens cilvēks nespēj piedāvāt visu. Kad atzīsim savu un citu cilvēku ierobežotās spējas, konstatēsim arī to, ka mums ir nepieciešama pacietība un humora izjūta. Tad arvien pieaugs spēja piedot sev un arī citiem. Eneagramma var mūs tuvināt cilvēces liktenim – kontemplatīvai dzīvei.

Vairākās grāmatās tiek aprakstīti eneagrammas deviņi tipi un raksturoti cilvēki, kuri pieder pie katra no tiem. Mans mērķis ir neaprobežoties ar šiem sākotnējiem aprakstiem un pārrunāt to, kā katra cilvēku tipa virzošie spēki ietekmē viņu izaugsmi. *Pārveide* jeb *transformācija*, jeb *individuācija*² ir cilvēka nobriešanas procesa uzdevums. Gan fiziskā, gan psihiskā harmonija un koncentrēšanās notiek, ja apziņā ļauj ienākt noliegtajām personības daļām.

Pārskats par atšķirīgajiem virzošajiem spēkiem

Grāmatas pirmajās nodaļās aplūkots ikviena cilvēka personības nobriešanas ceļš, kurā jāsaprotas ar riska izraisītām sāpēm un bailēm. Cilvēka nobriešanas process ir universāls, no indivīda personības neatkarīgs uzdevums. Tomēr katram no eneagrammas tipiem nākas saskarties ar mazliet atšķirīgiem jautājumiem³. Cilvēki, kas pieder pie Otrā, Trešā un Ceturtā tipa, uz dzīves norisēm instinktīvi reaģē ar rīcību. Savukārt tie, kas pieskaitāmi pie Piektā, Sestā un Septītā tipa, instinktīvi reaģē pilnīgi pretēji – viņi vispirms apdomā, kā rīkoties. Turpretī cilvēkiem, kas pieder pie Astotā, Devītā un Pirmā tipa, primārā atbildes reakcija ir emocionāla⁴. Cilvēkiem, kas pieder pie Otrā, Trešā un Ceturtā tipa, instinktīvās personiskās enerģijas lauks – vieta, uz kuru viņus velk dzīves spēks, – ir ārējā pasaule, ko viņi cenšas kontrolēt, sakārtojot tās norises un cilvēkus. Šāda rīcība viņiem rada drošības izjūtu. Savukārt tie, kas pārstāv Piekto, Sesto un Septīto tipu, drošību meklē iekšējās pasaules sakārtotībā. Astotā, Devītā un Pirmā tipa cilvēki enerģiju pārmaiņus gūst gan

no iekšējās, gan ārējās pasaules, un rezultātā viņi tiecas iegūt varu pār abām pasaulēm.

Otrā, Trešā un Ceturtā tipa virzošie spēki

Šo tipu pārstāvju iekšējā trauksme izraisa viņu darbošanos. Tā šiem cilvēkiem ir labi pazīstama, tāpēc viņi tiecas arī citas emocijas pārvērst rīcībā. Piemēram, bailes un dusmas viņu apziņā sākumā var parādīties kā satraukums, kā nākotnes notikumu mentāls scenārijs, kas izraisa bažas. Vienkārša mājas uzkopšana šo tipu cilvēkus var pamudināt uz iedzeršanu.

Otrā, Trešā un Ceturtā tipa cilvēki instinktīvi ir sabiedriski, viņi piemērojas tam, ko, viņuprāt, vēlas apkārtējā vide un cilvēki. Tā rezultātā šie cilvēki var nepamanīt savu reakciju uz pasaules norisēm, nemaz nerunājot par savām vajadzībām. Vislielāko uzmanību viņi pievērš cilvēku savstarpējiem kontaktiem, pieņemot, ka tā rīkojas visi. Abi šo tipu cilvēku spontānie jautājumi “Ar ko es esmu kopā?” un “Kā man iet?” ir vērsti uz ārējo pasauli.

Otrā, Trešā un Ceturtā tipa cilvēki bieži aizmirst pašreiz notiekošo. Labie vai sliktie “vecie laiki” iekrāso viņu atmiņas un izraisa nostalgiju pēc pagātnes. Plāni, uzdevumi un kalkulācijas par to, kas vēl jādara, virza viņus uz nākotni. Tagadne nav realitāte, tā ir tikai neliela plaīsa, kas atdala pagātņi no nākotnes, un tai ir maza nozīme.

Otrā, Trešā un Ceturtā tipa pārstāvju nelaime ir jautājums par rīcības piemērotību un atbilstību. Viņi spriež par dzīvi, balstoties uz saviem vai citu cilvēku panākumiem un neveiksmēm. Citus viņi uzskata vai nu par labākiem, vai sliktākiem nekā viņi paši, salīdzina to sasniegumus ar savu veikumu. Domās šo tipu cilvēki it kā nēsā līdzīgu panākumu etalonu, ar kuru salīdzina sevi un pārējos. Viņi vai nu nesasniedz etalona līmeni un jūtas nepilnvērtīgi, vai arī gūst panākumus un jūtas vainīgi, ka citiem liek justies nepilnvērtīgiem.

Otrā, Trešā un Ceturtā tipa cilvēki ārēji šķiet emocionāli – vai nu priecīgi un draudzīgi, vai arī drūmi un melanholiski. Patiesībā

viņiem ir grūti dalīties savā pieredzē vai atklāt citiem savas izjūtas. Emocijas tiek apspiestas, un viņiem tas izraisa depresiju. Šķiet, ka Otrā, Trešā un Ceturtā tipa cilvēkiem vispār nav patiesas emocionālās dzīves, jo viņi to noliedz, tās trūkumu kompensējot ar citu cilvēku jūtu un vēlmju imitēšanu. Tas, kurš vēro šo tipu cilvēkus, var secināt, ka viņiem piemīt nomācošs, drūms spēks vai – tieši pretēji – šie cilvēki ir pārāk priecīgi. Neviena no šīm izpausmēm nav patiesi kvēlas jūtas. Tie, kas pieder pie Otrā, Trešā un Ceturtā tipa, apbrīno patiesas jūtas, bet pašiem tās pieņemt ir grūti. Emocijas nevar radīt, tām var atļaut ienākt pieredzē, bet šo tipu cilvēku trauksmainā darbošanās to nepieļauj.

Piektā, Sestā un Septītā tipa jautājumi*

Tos, kas pieder pie Piektā, Sestā un Septītā tipa, bailes stindzina un liek palikt drošā iekšējā pasaulē, kurā viņi sakārto no ārējās pasaules un cilvēkiem gūtos iespaidus. Iekšējā pasaulē šie cilvēki meklē kārtību, kura pasargās no ārējiem apdraudējumiem, un savu vietu tajā. Viņi runā par daudzām nākotnes iespējām. Bieži tās ir tikai idejas, kas netiek īstenotas. Parasti šo tipu cilvēki pārāk ilgi nepievērš uzmanību citiem cilvēkiem, tāpēc pašiem šķiet, ka ir aizmirsti un neievēroti. Viņiem bieži ir ļoti zems pašvērtējums. Kamēr šie cilvēki cenšas visu izdomāt, dzīve un citi cilvēki aizsteidzas garām.

Baiļu stindziņošās ietekmes dēļ šo tipu pārstāvju pārdomām bieži neseko uztveres dabiskie augļi – darbība. Trauksme, kas cilvēkiem liek darboties, viņos izraisītu kādu reakciju, ja viņi šo trauksmi apzinātos. Bet, tā kā Piektā, Sestā un Septītā tipa pārstāvji to neapzinās, tad trauksme tiek noslēpta un aizmirsta. Viņi galveno uzmanību pievērš caur sajūtām saņemto stimulu vai ideju sakārtošanai un no

* Apgāda “Zvaigzne ABC” 2013. gadā izdotajā R. Rora un A. Eberta grāmatā “Eneagramma: deviņas dvēseles sejas”, raksturojot tipu problēmas, tiek lietots vārds dilemma. Redakcija šajā grāmatā saglabājusi autores lietotos jēdzienus un terminus, kaut arī, iespējams, tas dažreiz lasītāju var muldināt. – *Red. piez.*

tām izrietošo iespēju un seku pārdomāšanai. Šie cilvēki vienmēr tiecas palikt iekšējā pasaulē. Idejas nepārtop lēmumos, no kuriem rastos darbības augļi.

Piektā, Sestā un Septītā tipa cilvēkus bieži sauc par sintonijas* cilvēkiem. Šis vārds nozīmē no ārējās pasaules saņemto iespaidu sakārtošanu un formulēšanu sava veida iekšējā sistēmā. Jaunajiem iespaidiem ir jāatrod vieta, jānoskaidro, kur tie iederas, jāsaprot, vai tie saskan ar pastāvošo uztveri vai ne. Tā nav morālas dabas problēma, kā tas ir Astotā, Devītā un Pirmā tipa pārstāvjiem, bet gan jautājums par to, vai jaunie dati atbilst iekšējiem jēdzieniem vai realitātes kartei. Savstarpēji saistīta veseluma jeb sintonijas meklējumu dēļ Piektā, Sestā un Septītā tipa cilvēki bieži jūtas “pazuduši” un uzdod jautājumu: “Kur es esmu?” Tas ir viņu galvenais jautājums. Sintonija spiež šos cilvēkus meklēt savu un savas izpratnes vietu kopējā shēmā.

Tie, kas pieder pie Piektā, Sestā un Septītā tipa, bieži vien aizmirst, ka sintonija ir kaut kas vairāk nekā tikai fakts. Emocijas viņiem palīdz sasaistīt izpratni ar darbību. Patiesa sintonijas pieredze pārsniedz mentālas rezonanses pieredzi. To var sasaistīt ar zvana skaņas fiziskajām vibrācijām. Ja Piektā, Sestā un Septītā tipa pārstāvji pievērstu uzmanību to izraisītajām sajūtām ķermenī, viņi labāk saprastu, kur rodama enerģija. Emocionalitāte un no tās izrietošais enerģijas pieplūdums pievērstu viņus ārējai pasaulei, kura tiem bieži šķiet draudoša. Pārlicību un drosmi rīkoties viņiem var veicināt patiesas emocijas.

Pēc tam kad Piektā, Sestā un Septītā tipa pārstāvji reiz ir sākuši rīkoties, visticamāk, viņi nepaliks nepamanīti, aizmirsti vai novārtā atstāti. Kad šie cilvēki dod redzamu ieguldījumu ārējā pasaulē un nepaliek tikai iekšējā prāta pasaulē, viņus novērtēs gan pārējie, gan paši. Piektā, Sestā un Septītā tipa pārstāvjiem šāda ievēriba ir neviennozīmīga svētība. No vienas puses, viņi nav aizmirsti, bet, no otras puses, zaudē savu privāto telpu, kura viņiem ir tik dārga un kuru tie vēlas saglabāt.

* No grieķu valodas vārda *syntonia* – saskaņa, saprašanās. Psiholoģijā ar šo vārdu apzīmē stāvokli, kad cilvēks dzīvo saskaņā ar apkārtējo pasauli. – *Red. piez.*

Astotā, Devītā un Pirmā tipa pārstāvju svarīgākie dzīves jautājumi

Astotā, Devītā un Pirmā tipa pārstāvju skatījums uz dzīvi ir citāds. Viņu problēmas ir atšķirīgas, jo instinktīvā reakcija ir citāda. Šo tipu pārstāvju mainīgās emocijas bieži pārvēršas dusmās, kuras, kaut arī nav patīkamas, tomēr ir pazīstamas. Šo tipu cilvēki instinktīvi saglabā savas pozīcijas, nevis piemērojas cilvēkiem vai apstākļiem. Viņu problēmas saistītas ar personisko ierobežotību. Astotā, Devītā un Pirmā tipa cilvēki cīnās, lai saprastu, kur ir pašu un kur – citu cilvēku robežas. Viņiem briesmas rada emociju viļņi, kuri draud viņus aizskaloš prom. Dažreiz šie cilvēki jūtas, it kā slīktu mirkļa emociju intensitātē; vienīgais, ko viņi tad spēj darīt, ir noturēties virs ūdens. Spēcīgas emocionālās un fiziskās reakcijas viņiem laiku pa laikam liek justies sliktiem. Protams, neviens labs cilvēks nekad nevarētu kļūt tik dusmīgs vai izrādīt tik primitīvas fiziskas reakcijas.

Astotā, Devītā un Pirmā tipa cilvēkiem ir ļoti svarīgi justies stipriem ne tikai tādēļ, lai pārvarētu sevi, bet arī tādēļ, ka parasti attiecībās ar citiem cilvēkiem viņiem pieder izšķirošā loma. Šie cilvēki tiecas būt spēcīgi. Tā kā visa dzīve ir viens vienīgs cīņas lauks, tad parādīt vājumu nozīmētu parādīt citiem to priekšrocības. Pretiniekiem vājo vietu atklāšana var dot iespēju ielauzties minēto tipu cilvēku teritorijā un, iespējams, kļūt par uzvarētājiem. Nemiers un bailes no pretiniekiem ir jānoslēpj, jo šīm emocijām nedrīkst ļaut sabojāt iespaidu, ka tie, kas pieder pie Astotā, Devītā un Pirmā tipa, kontrolē situāciju un ir spēcīgi.

Nekas tā nebiedē šo tipu cilvēkus kā spēcīga emocionāla reakcija. Viņi jūt, ka kontrole pirmām kārtām ir nepieciešama pašiem. To šie cilvēki cenšas darīt, pretstatot saprātu un loģiku savām emocionālajām reakcijām. Katrs no triju tipu cilvēkiem reagē mazliet atšķirīgi. Viņi vai nu savalda savas emocijas, izmantojot organizētu, racionālu aizsardzību, vai arī vispār nemaz neapzinās, ka viņiem ir spēcīgas jūtas. Šo tipu cilvēku izmantotā pseidoloģika balstās

uz priekšstatu “patīk” vai “nepatīk”. Uz šo sākotnējo spriedumu viņi pamato savus šķietami objektīvos aizspriedumus, kas faktiski ir subjektīvi.

Tā kā tos, kas pieder pie Astotā, Devītā un Pirmā tipa, raksturo emocionālas reakcijas, kuras izpaužas viņu ķermeņos, šie cilvēki bieži sevi uzskata par zemākiem radījumiem. Raksturojot sevi, viņi apzināti lieto vārdus, kas norāda uz to dzīvnieciskajiem instinktiem. Paklīdis, juteklīks, morāli samaitāts, sapuvis ābols, kas grozā bojā arī pārējos ābolus, – tie ir parastie apzīmējumi, kurus viņi attiecina uz sevi, pirms vēl citi to ir paspējuši izdarīt. Sevis apsūdzība ir piemērs kontrolei, kura meklē varu pār visu, pat pār savu nosodījumu.

Astotā, Devītā un Pirmā tipa pārstāvji uzdod jautājumu: “Kas es esmu?” Lielākā daļa no mums kaut kad uzdod šo jautājumu, bet attiecībā uz šo tipu pārstāvjiem tas liecina par kritērijiem un robežām. Kad attiecībās ar apkārtējiem cilvēkiem parādās emociju uzplūdi, viņi jūtas tā, ik kā to robežas tiktu aizskalotas prom. Šī pieredze, iespējams, ir netiešs vai arī tiešs šo cilvēku spēcīgā pašsaglabāšanās instinkta iemesls. Savas enerģijas un laika saglabāšana, kā arī neiesaistīšanās ir mēģinājums neļaut sev saplūst ar citām personām. “Kur sākos un kur beidzos es un kur citi cilvēki?” ir Astotā, Devītā un Pirmā tipa cilvēku emocionāli noslogotās dzīves jautājums neatkarīgi no tā, vai viņi apzinās savas emocionalitātes dziļumus vai ne.

Šīs grāmatas mērķis

Lai gan iepriekš minētie apraksti ir īsi, tie publicēti, lai parādītu, ka cilvēku skatījums uz dzīvi nav vienāds. Mēs patiešām dzīvojam atšķirīgās pasaulēs. Brīnums, ka vispār spējam savstarpēji komunicēt. Jāņem vērā, ka atbilstoši mūsu dzīves uzskatiem un pieredzei vienus un tos pašus vārdus lietojam ļoti atšķirīgās nozīmēs.

Ir pieejamas vairākas grāmatas, kurās aprakstīti individuāli enegrammas tipi. Manuprāt, ir pienācis laiks no sākotnējiem aprakstiem pāriet pie mērķtiecīgākiem pētījumiem. Tādēļ šajā grāmatā

ir uzsvērts izaugsmes process no kompulsijas* uz dāvanu jeb Gara augļiem, no sašķeltības uz veselumu, no grēcīguma uz svētumu. Grāmata piedāvā pārdomas par eneagrammu – universālu cilvēces pieredzes aprakstu –, balstoties uz kristīgu skatpunktu. Ceru, ka tad, kad lasīsit par savu atbilstošo eneagrammas tipu, iegūsi personiski vērtīgu informāciju neatkarīgi no tā, vai ņemsiet vērā eneagrammas teoriju, kādu citu sistēmu vai vienkārši savu dzīves pieredzi. Attiecībā uz citu tipu pārstāvjiem vēlos parādīt, kāda nozīme ir tam, ka cilvēku skatījums uz dzīvi ir atšķirīgs. Kad uzzināsi, kāds esat un kāds neesat, varēsiet skaidrāk saskatīt savas iekšējās attīstības virzošos spēkus. Aicinu jūs ieklausīties arī tajā, kas attiecas uz citiem cilvēkiem, jo arī viņi pazīst pieķeršanos un prieku tāpat kā savas atšķirīgās un instinktīvās atbildes reakcijas uz dzīves izaicinājumiem.

Protams, es dzīvoju, balstoties tikai uz vienu no pamatinstinktiem. Esmu pārliecināta, ka savas dzīves laikā esmu iemācījusies daudz ko tādu, kas var noderēt arī jums, ja piederat pie mana eneagrammas tipa. Tomēr, ja jūsu eneagrammas tips ir citāds nekā manējais, ceru, ka mani centieni aprakstīt jūsu dzīves virzošos spēkus un jautājumus jums kaut ko palīdzēs iemācīties. Esmu izmantojusi gan cilvēku lietotos vārdus, tēlus, gan aprakstus un citātus no viņu personiskās pieredzes.

Kontemplatīva pieeja eneagrammai

Ievadu vēlos noslēgt ar komentāru par kustību eneagrammas bultu virzienā vai pretēji tam (sk. vāka attēlu). Šāds dažādo enerģiju plūdums turp un atpakaļ savstarpēji sasaista tipus. Ir autori, kuri iedrošina darboties šajā jomā un iesaka izveidot personisko programmu, lai noteiktā tipa cilvēka kompulsīvās reakcijas saskartos ar cita tipa cilvēku dāvanām jeb Gara augļiem. Neiesaku izmantot

* Uzmācīga ideja, nepārvarama tieksme izdarīt kaut ko pretēji savai pārlicēbai vai gribai. – *Red. piez.*

šādu pieeju personiskajai izaugsmei un pārveidei, nedomāju arī, ka tā veicina personības individuāciju un pārveides procesu. Šajā grāmatā ceru attīstīt kristīgā brieduma aprakstu, kas ir atkarīgs no attieksmes pret kontemplāciju, nevis no rakstura veidošanas. Rakstura veidošana caurauž to ar *ego* darbību, ko saucu par dzīves pirmo uzdevumu.

Patiesa pārveide nav uzdevums, kuru spējam paveikt. Ja esam apņēmušies izdzīvot savas dzīves visā to pilnībā, tad šī apņemšanās tiks pārbaudīta un rādīta, līdz izveidosimies par tādu personu, par kādu Dievs mums ir paredzējis būt, nevis par kādu paši sevi veidojam. Mūsu uzdevums ir iegūt zināšanas par to, kas esam, par savas gaismas un ēnas pusēm, dāvanām un kompulsijām, instinktiem un galējībām. Dzīve māca, ka informācija liek būt pazemīgiem un pieņemt sevi. Laika gaitā kļūstot gudrāki, sākam saskatīt, ka topam līdzsvarotāki un spējam labāk koncentrēties, jo esam atvērti cilvēces izaugsmes procesam. Pūles veidot sevi – virzīties pretēji bultu kustībai – paīdzina pirmā dzīves uzdevuma īstenošanu.

Mūža otrajā pusē iemācāmies, ka dzīve izveido mūs tādus, kādiem mums bija paredzēts būt. Šāda mācīšanās procesa gaitā patiešām var novērot, vai esam gājuši bultu virzienā vai pretēji tām. Bet, ja paši mēģināsim padarīt sevi par vienotu veselumu, tad būsīm nodrošinājuši savu neveiksmi jau tādēļ vien, ka uzņēmāmies procesa kontroli. Lai kļūtu par cilvēku vārda pilnā nozīmē, mums jāklūst kontemplatīviem, modriem un jāapzinās iekšējā un ārējā realitāte tā, kā tā mums atklājas katrā konkrētā brīdī. Šī grāmata pārveidi skata kā kontemplatīvu procesu, līdz ar to tā notiek dziļākā līmenī nekā *ego* izaugsme. Nākamajās lappusēs izklāstīšu, ko saprotu ar dziļo realitāti – nonākt pie unikālā vārda, pie patības, par kādu esat radīts būt.